

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05	cèn. pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'55	»
Un any.....	2'50	»
Per dotzenes.....	0'45	»
Num.º atrassats des 2.º tom.....	0'05	»
Id. id. des 1.º tom.....	0'07	»

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI TÈ VENT À SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 11.

Fòra Palma. Dins Mallorca.....	3 mesos.....	0'85
1 any.....	3'25	
Dins España.....	3 mesos.....	1'00
1 any.....	3'50	
A Ultramar y s' Estrangè.....	3 mesos.....	1'50
1 any.....	5'00	

HISTORIETA.

En Jaume era un jove qu' havia fets devuyt anys; no tenia ningú més que sa mare, qu' era una santa dòna, d' aquestes que Deu les té destinades per sofrir y per aprová sa fè y confiança que tenen amb Ell; d' edat de dessèt anys ja comensá à passá pena y desd' aquella fetxa es pòt dí que no havia disfrutat ni un sòl dia de sa tranquilidat de la vida, que tanta falta li feya; es sufriments li feren adquirí una d' aquestes malalties que se curan amb la mòrt.

Vivian totsòls; p' En Jaume no hey havia rès en el mon més que Deu y sa mare, y per aquesta era igual. Ell no anava à cap divertiment, ni à balls, ni à teatros, ni à cafès; rès de tot axò tenia es való de lo que disfrutava estant al costat de sa mare. Mes, tot muda en aquest mon. En Jaume no es torbá à sentí dins es seu corel una cosa que may havia sentit; desd' aquell moment sa mare tengué una rival que li disputá s' amor d' aquell modèlo de frys.

Desde es primé dia qu' En Jaume va sentí ses primeres sensacions d' amor, sa mare ja va venté clarament tot lo que passava à s' interió des seu fuy; va procurá enterarsé de qui era sa que li robava una part de s' afecte d' En Jaume, per veure si era digna de posehirlo, y dins pochis dies ja va sèbre qui era ella.

En Jaume feya de fusté; es mèstre tenia una fuya y aquesta era sa que li feya pèdre es *quest*; era una nina de sètze anys, un veridatè *tipo* d' hermosura, morena, de *cúlis* fi, cabeyes nègres, sa boca com un confit, y un nas que ni En Miquèl Angel l' hauria fèt amb tanta perfecció; però lo que més la feya agraciada eran uns uys gròssos, nègres, redons y de llargues pipelles. Quant alsava la vista, feya es mateix efecte que fa després d' una gròssa ennigulada, de totduna surt es sòl. ¡Ja 'u crech! ¡com no havia de fé aná al ayre En Jaumet!

Tres anys havia qu' aquest feya feyna à ca na Roseta, (qu' axí nomia); de nins ja eran amichs; quant En Jaume no era

à ca-séua, era à cas mèstre, y com tot lo que penja está per caure, un dia va succehi allò de:

- ¿M' estimas?
- T' estim.
- ¿M' olvidarás?
- May amb sa vida.

Desd' aquell instant se cregueren que havian comensat à disfrutá d' una felicitat que no acabaria fins à l' hora de la mòrt. ¡Pòbres d' ells! No sabiau que sa felicitat no ha estat may duradera en aquest mon.

Na Roseta no tenia mare, y es séu pare era un d' aquests homos vanidosos que sempre es pensan aná drets, que fan sa pintura d' ets altres demunt ells mateixos, que conversan fort y molt per donarsé importancia, encara que moltes vegades no saben lo qu' es pescan. Estava tan carregat de vanidat, com de deutes; no s' volia afluxá de rès, perque sa séua màxima era que tant si malgastava com si estalviava, tendria sempre lo mateix; per éll no ecistia sa dignidat ni s' amor pròpi, y si qualque acreeador l' amenassava qu' el duria à n' es tribunal, contestava que per deutes no havian penjat ningú may; feyna, en volia pòca: en feyan es fadrins, y éll anava de ses séues.

Es dia que se temé qu' En Jaume y na Rosa s' entenian, va havé acabada sa ditxa per tots dos; feya tot lo possible perque no se parlassen ni se véssen, però com axò era impossible fent feyna En Jaume à ca-séua, un dia li va dí que cercas un' altre botiga, perqu' ell tenia pòca feyna. Si haguessin dit à n' En Jaume que venia la fi del mon, no li hauria causat s' efecte que li causaren aquelles paraules.

Quant arribá à ca-séua, ja poreu pensá lo que passá entre mare y fuy; aquella feya tot lo possible per aconsolarlo, però inútilment, perqu' En Jaume pensava qu' amb lo que goñava vivian éll y sa mare; ¿que faria desd' aquell dia si el Bòn-Jesús no li proporcionava feyna? Y després d' axò haversé de privá de veure na Roseta, tots aquests pensaments feyan que sa tristó el se menjás.

Passaren vuyt dies y no havia pogut

trobá feyna; es recursos ja s' acabavan; va torná à cas mèstre, li contá lo que li passava, però aquell mal homo no l' va escoltà, y encara se rigué d' éll.

Quant sortí d' aquella casa, sense sèbre com ni com no, se trobá una carta dins sa butxaca, l' obrí, y, ¡oh ditxa! era de na Roseta; ja no pensá amb sa feyna, ni amb sa mare, ni amb rès del mon; na Roseta li deya que l' estimava més que may, que ni son pare, ni ningú, seria capás à ferli faltá à sa paraula que li havia dada, y acabava fentli mil promesses y juraments d' amor.

En Jaume arribá à ca-séua sense sèbre lo que li passava, entrá y trobá sa mare mitx ajaguda demunt es llit; llavò torná comprendre sa séua situació quina era.

—Jaumet, (preguntá sa mare,) ¿que t' ha dit es mèstre?

Dues llágrimas que caygueren d' ets uys d' En Jaume varen essé sa contestació més eloquent d' aquell pòbre atlot. Sa mare tancá ets uys per no veurerlès; sufría més, vejent sufrí es seu fuy, que passant ella mil martiris.

—No estigues trist, (continuá ella.) Deu tindrà pietat de nosaltres.

En Jaume no contestava, no tenia paraules per dí lo que sentia; sabia que l' endemá no tendrian que menjá, si Deu no feya un miracle.

Sa mare que no estava bona casi may, vejent patí aquell fuy que tant estimava, l' endemá se posá més mala. En Jaume va avisá es metge; quant aquest vé sa malalta no li agradá cap pèl; y tal com heu sentia heu va dí. En Jaume quedá de pedra.

Es metge receptá y prengué es capell per anarsén. Aquí En Jaume torná més vermey qu' una cirera; se posá sa mà dins sa butxaca, y després de cercá una mica va trèure un reyalet de plata, (era tot es capital que tenia); tremolant com una fuya de poll el va allargá à n' es metge, aquest sense mirarhó prengué lo que li davan y se despedí.

En Jaume fé un alé parecat à n' es que deu fé un qu' ha estat dos ó tres minuts devall s' aygo.

Prèn sa recepta, se pèsa sa gorra y diu à sa mare que va à cercá sa medecina.

Quant es à n'es portal, es papé li cau de ses mans, y tornà més blanch que sa paret; se mirá per totes ses butxaques, però ni un doblé va trobá; no va tení valor per torná entrá à dins ca-séua; s'assegué à un escaló y se posá à plorá; al cap de cinch minuts alsá es cap, y amb molta tranquilidat s'axecá y entrá à dins ca-séua de puntes; obri una caxeta que tenia à n'es pèus des llit, d'ella va treure una capseta negra, la destapá y prengué un rellòtge d'or amb sa séua cadena y un petit *guarda-pelos*; dins aquest hey havia un retrato d'homo, En Jaume el besá amb molt de respecte y s'ho posá tot dins sa butxaca.

Allò era s'únich recòrt que tenia des séu pare, que feya catorze añs qu' havia mòrt à America; antes de morí va entregá es rellòtge (qu' era lo únich que tenia) à un íntim amich séu, perque quant aniria à Mallorca l' entregás à n'aquell fiy que contra sa séua voluntat havia deixat abandonat.

Sense fé remó torná sortí de ca-séua. Després d' havé caminat més d' un quart per carrés y carrerons, va alsá es cap per lletgi es nòm des carré ahont se trobava y par que quedás satisfet des séu exámen; caminá unes quantes passes més y s'aturá baix d'un' entrada; allá hey va está més de mitja hora dret pensant lo qu' havia de fé, à la fi va seguir caminant y des cap d' una estona trobá una Iglesia, se n' hi entrá y amb ses llágrimas à n'ets uys va suplicá à la Puríssima que li indicás es camí que havia de seguir.

Després d' axò sortí de l' Iglesia y torná prendre p' es mateix carré; quant torná trobá aquella mateixa entrada, sense pensarhi gens, s' en pujá per amunt, trobá un portal qu' estava ubert, tocá y li respòn una vèu fosca que li va pareixe venia de l' altre mon:

— *Adelante.*

En Jaume va entrá per endins, per milló dí, à ell li va pareixe que li havian fermat una còrda p' es còll y l' estiravan de sa part hont havia sentit sa vèu.

Era un cuartó petit y fosch; va mirá per tots es costats y no vé més que quatre parets que no sabian de quin coló eran; sense mòbles ni res del mon.

— ¿Que se li ofereix? (preguntá sa mateixa vèu)

En Jaume girá es cap, y just darrera sa porta va veure un finestró per hont hey goytava un cap que no sabian si era d' homo ó de dona.

En Jaume axí còm va poré, li explicá lo que desitjava y traguentse aquella prenda que tant estimava, la besa per darrera vegada, y l' entregá en mans d'aquell homo que la va ecsaminá còm un avaro quant mira es séu tresò. Quant la va havé mirada amb tota atenció y pesada quatre ó cinch vegades, torná doná sa capsá à n' En Jaume qu' era més mòrt que viu y li va dí:

— Axò val molt pòca cosa.

En Jaume marmulá unes quantes paraules sense sentit, ses cames li tremolavan y va pèrdre el mon de vista.

Desd' aquell moment no va sèbre lo que li passava; quant torná en sí es va trobá es mitx des carré, s' ayre libre li havia aclarit es cap, llavò va recordá tot quant li havia succehit; se posá sa ma dins sa butxaca y se trobá un papé dins el qual hey havia sis duros en pèssa y un reciho. A la vista des doblés es séu cò tot s'alegrá; se posá à corre còm un lòco fins que trobá un potecari, demaná lo que deya sa recepta, pagá y se torná posá à corre cap à ca-séua.

Sa mare ja tenia ànsia que no li hagués succehit qualche desgracia, perque ja havia més d' un' hora qu' En Jaume era à cercá sa medecina.

Amb aquells doblés pogueren passá deu dies més.

En Jaume no va aná à cercá feyna perqu' encara que n' hagués trobada, li hauria estat impossible es ferne, perque tenia qu' assistí à sa mare.

Passats es deu dies, es torná trobá En Jaume apurat; sa mare estava més mala de cada dí, la pòbre ja feya quinze añs que patia, no era d' estraña que l' afectassen tant ses desgracies que demunt ella y es séu fiy cayen de cada dí.

En Jaume va aná venguent tot quant tenia dins ca-séua; ja no li quedava més qu' es llit de sa mare y una cadira véya.

(Acabarà.)

PEP DE TOTS.

LLAMENTOS D' UNA JAMONA

DE TRENTA SÈT JURIOLS.

¡Sabeu qu' es de trist, germans,
Arribá à sa méua edat
Y encara no havé trobat
Cap homo, y en corren tant!

Per axò si fas espants,
No's que no tengi rahó.
Si axò no muda d' aspècte
Rebentaré de doló.

Quant jo n' tenia devuyt
Bufava molt à n' es bidu;
¡Fora aquest; venga un de nou!
Y es primé ja havia fuyt.
Pues ara p' es méu descuyt
No'l tench pòbre ni señó.
Si axò no muda d' aspècte
Rebentaré de doló.

En es vint añs acabats
Era pòch lo que m' cervavan;
Vèya qu' ets añs me sobran
Molt més qu' els enamorats.
Ja s' havian esquivats,
¡Quin susto per mí, Señó!
Si axò no muda d' aspècte
Rebentaré de doló.

En es vint y cinch vaitx dí:
Fòra colgarmé dejorn;
Correns per balls y p' es Born.
¡Bò seria está axuxí!
A cercá qualche fadrí
Que me vulga fé l' amó.
Si axò no muda d' aspècte
Rebentaré de doló.

A tots es balls de boleros
Anava y no'n deixava ún,
Per enganxarne qualcun.
Però, ¡cá! esquiús còm à céros.
Ni amb rigodons, ni lanceros,
No s' aturavan, nó, nó.
Si axò no muda d' aspècte
Rebentaré de doló.

Cansada de desengañs
Vaitx prendre s' ítòl de tia,
Y ara ja l' barataria
Amb un viudo amb sèt infants.
Si en trobau un entre tant
De seguida enviauló.
Si axò no muda d' aspècte
Rebentaré de doló.

¡Entre tots no'n trobariau?
(No dich amo ni señó);
Basta un bastaix, ò sinó...
Prendria lo que m' duriau.
De dins Infèrn me treuriau,
¡Tirau, feysme aquest favó!
Si axò no muda d' aspècte
Rebentaré de doló.

A trenta sèt añs vaitx dí:
Per mí tot ja está acabat;
Veitx cèrt qu' un enamorat.
No's tròba per tal camí.
Retirades, axí sí...
Qu' es pòt trobá milló.
Si axò no muda d' aspècte
Rebentaré de doló.

MESTRE GRINOS.

¡POBRES DE POBRES!

No fa molts de dies que, passant p' es Caputxins, cridá sa méua atenció un fét qu' ell tot sòl demòstra es caracte mallorquí.

Un Municipal acompanyava un veyet de vuytanta tres añs à n' es Caputxins p' es gran delicte d' havé anat à demaná almòyna.

Y bé, diren, axò heu fan à totes ses poblacions civilisades.

Fins à cèrt punt comprench aquesta civilisació. Molt bé que se prohibesca sa vagancia pública; però molt mal que se privi sa llibertat à un homo de vuytanta tres añs, per un delicte que si ses lleys no ho permeten, sa consciència y es bòn sentit toleran y han de tolerar per fòrsa.

Hey ha la *Misericordia*, hey ha *Las Hermanitas*. ¿Sí? ydò anaubi vèllos;

respondria jò à tots aquells que may han sentit s' aspre jou de sa misèria; que no saben lo qu' es la llar perque sempre hey han viscut dedins, tot rics y ben arrobats; perqu' aquests no saben, y Deu fassa que no heu sàpian may, lo qu' es viure tancadets à una casa; axò sí, molt neta, molt clara, molt alegre, però que hi falta lo milló de la vida: sa llibertat. ¿Que li queda à un véy més que senti ses caricies d' un nét, es consòl d' una fya, ses paraules dolces d' un bòn fuy? Sa verdadera vida y sa llibertat; no aquesta llibertat predicada per quatre ignorants com nòltros mateixos; sinó aquella altre llibertat conhort d' un pit nòble y generós; aquella llibertat domèstica, que es indispensable per sa conservació de sa veyura per ses séues rareses, per ses séues penes, p' es séus recòrts. Comprench qu' una criatura tancada de jove à dins una casa no senti aquella aspiració à gosá de ses caricies de sa familia; però un homo qu' ha comandat; un homo que per espay de llarch temps ha mantengut una familia; un homo, amb una paraula, qu' ha nat apòsta per essè lliure, obligarló quant es véy à tancarsè à la *Misericordia* ó à *Las Hermanitas* ó à morirsè de fam, es un' aberració tan inhumana com ridícula.

¡Oh! diuen molts, axò de no veure cap pòbre p' es carrés de Palma demòstra una vigilancia esquisita, demòstra que dins una població de xexanta mil ànimes hey ha molt pòca misèria.

¡Ja hey anam errats de contes! A dins Palma hey ha misèria, y ben molta; y sa vigilancia es pòca y ben xerèca per desgracia.

¿No veys à cada passa un pòbre que vos allarga sa má? ¿No passau may per sa còsta d' es Teatro?

¡Ah! però es pòbres que trobau no son mallorquins. Vat' aquí es mal. ¿Vòl dí qu' es forastés que no coneixem, que son joves qu' están ben sans y grassos, tenen es dret de demaná almoyna públicament, mentres qu' es mallorquins que son véys, que pateixen malalties y necessitat, sòls pòden escubí entre la *Misericordia* y es *Caputxins*? Si axò no es una mallorquinada, que venga Deu y heu diga.

Axò no es un' dia à l' any, axò es cada dia. Agafa un Municipal à qualque pòbret y el conduheix tot seguit à n' es *Caputxins*, com aquell qu' ha fet ó es pensa fé un gran servici à la patria. Es mateix Municipal se troba amb una brèga y en fuitx axí com milló pòt; à n' es pòbres (que tal vegada mos taparian d' unses) que captan per devés sa còsta des Teatro y per altres punts, ningú los diu rès, y precisament son es pòbres més engorrosos y es més cansats. Vòl dí que si jò tench intenció de doná un doblé à un pòbre mallorquí no puch, mentres que per hontsevuya escolt paraules forasteres que demanan' almoyna à tothom y à totes hores. ¿Ahont es es bòn sentit? ¿Quina vigilancia es aquesta?

Nòltros volèm qu' es vertadés pòbres, aquells que son inútils p' es trabay, aquells qu' han sufrít una gran desgracia, volèm per aquests malanats tota sa llibertat possible; no volèm vagos; à n' aquests los castigariam tancantlós à n' es *Caputxins* per espay d' un any, fentlos axeca cada dia mitj' horeta ántes de sorti es sòl, fentlos prendre un bañ d' aygo ben fresca. Ara à n' es pòbres que no porèn fé feyna, aquells qu' à la lleugo se coneix sa séua misèria, que vajin allòure, que demanin almoyna, que tothom tenga es dret de fé caritat à ses persones vertaderament necessitades. Y pòbres forastés, pòbres d' ofici, ni un ni cap. Ja basta y sòbra amb sos pòbres que tenim à Mallorca y es que no veym.

¿Es molt difícil evita una còsa y altre? gens ni mica. S' òbri una informació des pòbres qu' heu sollicitin, s' inscriuen es séus nòms à un llibre señalant edat, circumstancies y procedència, s' entrega à n' aquell pòbre una petita medalla, y desde llavò quedá lliure, poguent aná à demana almoyna sense pò de ningú. Vé un que no esta inscrit com se deu, perque sa comissió inspectora ha vist que se tractava d' un vago ó d' un especulador, y d' a n' es *Caputxins* falta gent.

D' aquesta manera sabria tothom qui son es vertadés pòbres, perqu' aquests mateixos se retraurien es vicis y seria molt facil coneixerlós amb una sola indagatòria per part de sa Comissió inspectora que se nombrás de dins s' Ajuntament mateix.

¿Serem escoltats? Casi creym qu' es impossible; tots mos coneixem; som mallorquins.

F. G.

XEREMIADES.

Agrahim à Don Jusèp Ramis y Arbona, President de sa Societat *Palmesano Forense*, s' atenció qu' ha tengut enviantmós un' invitació per tots es balls y acadèmis que se van à celebra els pròxims diumenges y dies de festa à s' Hostalet d' En Cañellas.

Dinmenge passat es dematí hey havia deu ó dotze ailòts que nadavan à sa Portella, maldament encara fés fret y estiga ben enrera es dia de Sant Cristòfol. Amb ells n' hi havia un que mancava de ca-séua desde les sis des dematí y son pare el cercava; y quant el trobá alla y va veure lo que passava, corregué à fé vení un Municipal perque posas remey à n' aquell sementé de pulmonies. Aquí comensaren ses dificultats gròsses; perque ni à Cort, ni à Plassa, ni à altres punts ahont tocava havernhi un de guarda, en va troba cap, y cansat de corre s' en torná à ca-séua.

Quant L' IGNORANCIA deya, no fa gay-re temps, qu' era necessari posá un' escola de Municipals per enseñarlós quines son ses séues obligacions, rahó tenia. Meem el señó Batle si hey posará remey qualque dia.

Es servici de diligències entre Felanitx y es ferro-carril de Manacò ha millorat d' una manera notable. Més diligències, millós cavalls, y en consequència, méns temps perdut en so passá es tròs de carretera qu' hey ha entre aquells pòbles. Pareix impossible es moviment qu' hey ha entre Felanitx y es ferro-carril. Bé creym qu' heu pagaria es qu' es trens hey arribassen. Es mesté que s' en convensa s' Empresa.

A una vila molt gran ara ja fá estoua qu' han comensat es Mes de Maria.

Una de dues: ó vòlen adelantá massa ó vòlen sa fruyta fóra temps qu' es sa milló.

Pareix qu' es lletés ara que no podèn posarhi aygo de s' aujub perqu' está tancat amb pañ y clau, ley pòsan d' un' altre part.

Aplaudim es que per part des perito de s' Ajuntament se vigil aquesta beguda, y voldriam que també se vigilás sa des ví que bé heu ha mesté, y sa de s' aygo qu' encara heu ha mesté més.

Varem trobá la setmana passada à un cantó d' una vila d' importancia aficat el siguent anunci:

iii LEET!!!

GANGA.

Yo Melchor Galabert (Casoli) que vivo en el barrio de Fertarix hago saber en el público que deseo casarme este mes. Todas las solteras que yó les sea de su agrado que me lo digan y entonces yó tomaré la que mas me convendrá.

COVERBOS.

A un pòble de Menorca succehí qu' un señó d' aquest pòble alabava es séus vehins citantlós com à modèlos de tota s' illa y citant personatges com à exemples vivents de lo que deya.

Un que l' escoltava li demaná si sabia perqu' era axò y respongué que nó.

—Segons veitx, (exclamá es qui l' escoltava,) vostè deu essè s' únich qu' ignòra qu' à n' aquesta vila tenim es pou d' ets ases, y per axò es que son tan aguts es qui no hey cauen.

Contan que quant va aná Carlos V à

Alcudia, s' Ajuntament d' aquesta ciutat comanà una làpida a un escultó y com no sabían quin dia hey arribaria deixaren aquesta part en blanch lo mateix qu' es nom de sa ciutat, perque no sabían bé amb quines lletres l' havían d' escriure, quedant amb s' escultó que li enviarian es dos lletereros en sabrerlós.

Heu féren axí, s' escultó acabá sa làpida y quant va está llesta y colocada demunt sa porta varen repará que deya: «que dia tants del mes d' Alcudia havia entrant el Rey dins Setembre.»

Un señó a una vila de Mallorca parlava amb varios señós de la vila sobre fé una estatua y los preguntá:

—Escultin, me digan: ¿Aquí a la vila que ténen escultós?

—No señó, (li contestaren.)

Y es criat d' es señó, qu' era molt rústich pensá totduna en sí mateix:

—Ja hey deuen seure blans, si no'l ténen tós.

—¿Ahont tròba que fa més bon dormí, (demanava un señó a un metge:) a sa part des mitxdia ó a sa d' un altre vent?

—A mí, (contestá es metge,) sempre m' ha agradat fé mitja horeta de siesta totduna qu' he dinat que sòl essé devés les dotze y mitja.

—No dich axò, sinó que per un cuarto dormitori ahont tròba qu' estará milló ¿a n' es mitxdia ó a n' es llevant?

—Estiga allá ahont estiga, hey han de podè dormí a qualsevòl hora, sia es mitxdia sia es vespre.

Torná recapitolá es señó fins qu' a la fi s' entengueren y trobá qu' a sa part des mitx dia, perqu' hey havia més sòl.

Un señoret d' aquests que no perden cala, feya molt de temps que mirava amb interés una de ses criades de casa.

Al cab y a la fi un dia li digué:

—Sabs que m' agrades molt, Roseta.

—¡Jesus! ¡quines còses té! Deix aná axò.

—Sabs que tench pò d' está enamorat de tú.

—Vostè s' en riu... y tenguent una señora tant guapa....

—Sí; però, tú ets més agradosa que ella.

—Ydò; mir, no heu creu axí En Juan.

—¿En Juan?... ¿Qué vols dí?... ¿Quin Juan?

—Es cotxé de sa señora....

—¡Ah!....

Es señoret va pèrdre sa paraula.

Una señoreta vayvéra y casadora que no tenia ningú que li digués com va hermano, feya un dia l' amor a un jove que la sabia llarga y que feya es sord a ses

indirectes matrimoniales qu' ella li tirava perque se casás y estaria bé. Y com ell no se dava per entès li va dí:

—Es vostè s' homo més beneyt qu' he conegut.

—Ja veu vostè que nó, perque no me cas amb vostè maldament s' hi empeny.

A una fonda varen treure un pollastre rostit a un señó que tenia fam per llarch, y cansat de fé esforços per ferlo bossius sense conseguírhó, crida na Francineta qu' era sa qu' el servia, y li preguntá:

—¿Quin temps fa que matareu aquest pollastre?

—No ley sé dí, perque sòls fa quinze dies que serveschi en aquesta fonda.

CORRESPONDENCIA.

Barcelona 1 Abril 1883.

EL SEÑÓ BISBE ES MORT!

SEÑÓ DIRECTÓ: Barcelona está de dol. El señó Bisbe es mort; aquesta paraula sortida del Palau sa nit del dia 31, va corre com un llamp per dins Barcelona, entristint molts de cors, y fent caure moltes llágrimas. Dues vegades he vist conogut es pòble de Barcelona p' es seu Bisbe, una d' entusiasme y s' altre de sentiment. Fa còsa d' un any quant digueren el señó Bisbe ha vengut, (tornava de Madrid ahont havia defensat es trabay nacional) y lo que sucehí no es pòt descriure; ni s' entrada d' un rey fench tan solemne; crits, mansbelletes, gorres a l' ayre; tothom sens distinció de classes va corre a felicitá al señó Bisbe.

Ara el señó Bisbe es mort y tothom sens distinció, ha corregut al Palau a doná sa derrera mirada y sa derrera mostra d' estimació a n' es qui fench Bisbe de Barcelona.

Tres dies que sa gent s' empeny sens poderla aturá ni portés, ni autoritats; com un torrent que tot heu romp entran y s' escampan y corren y s' empenen per entrá dins sa capella de palacio. Miracle es estat, que no hey haja hagut moltes desgracies.

Don Joseph Urquinaona va neixé en Cádiz l' any 1813, fench ordenat en 1857, el nombraren Bisbe de Canarias en 1868 y de Barcelona en 1878.

Gaudint de salut de ferro, de geni actiu y amich des pòbres; ha trabayat molt, ha arreglat moltes còses y ha fét molt de bé.

Per molt de temps recordarán es catalans es nom de Don Joseph Urquinaona, molt sentirán sa seua falta, y sa memòria des seus fets se torbará a desapareixe. Un dia abans de morí, desde es llit doná la bendició a n' es seu pòble demanant perdó y perdonant.

Deixá es seu còs sens embalsamá a la parròquia de la Mercè; y tots es doblés que tenia es dia de la mort a n' es pòbres, y si no li trobaran, mana que vengan es báculos per fé almoynes.

¡Deu li don premi etèrn!

A n' aquestes hores li cantan un ofici y després farán s' entèrro, però es tanta sa gentada qu' umpl tots es carrés de per devora la Catedral que desconfi de poderli entrá. Assisteixen totes ses autoritats, parròquies, sociadats, associacions, trabayadors.... etc.

Servidor seu.

ESTUDIANT DOBLECAT.

PERROS-FUYES.

SOLUCIONS A LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—Val més un tort en sa mà que mil y cinchcents que còlan.

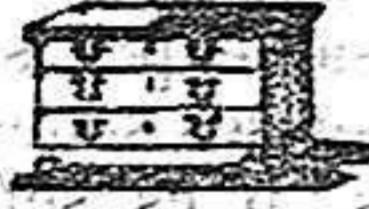
SEMBLANSES.—1. En que siula.
2. En qu' hey ha botes.
3. En que té cametes.
4. En que té sello.

QUADRAT.....—Plom-Loco-Ocas-Mosa.
XARADA.....—Co-rr-ma.
CAVILACIÓ.....—Villalonga.
ENDEVINAYA.....—Una bèja.

LES HAN ENDEVINADES

Totes:—Sa Torre d' En Pau y na Rêsa Catalá.
Y una no més:—Un Betzòl.

GEROGLIFICH.

NN Tat Ró X: No V:
J. A.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla un baul a una olla?
2. ¿Y sa Farinera des Pont d' Inca a una pagesa?
3. ¿Y l' Iglesia de Sant Miquel a Sòller?
4. ¿Y es rosaris a n' es presidaris?

MESTRE GRINOS.

TRIANGUL DE PARAULES.

Ompli aquests pichs amb lletres que lletgides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, un objecte de casa de matrimoni; sa 2.ª, un llinatge forasté; sa 3.ª, lo que hey ha a sa bugadèria; sa 4.ª, lo que tothom té; sa 5.ª, lo que ténen ses figueres, y sa 6.ª, un número romá.

ECSEMÉ:

XARADA.

Si saps sòlfa, l' assegura

Que sa primera sabrás;

Segona la trobarás

En un mineral molt dur;

Si no vols qu' el tot t' apur

Ningun plet ja may durás.

MESTRE GRINOS.

CAVILACIÓ.

D' EN GOME

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.

EGNEMOD.

FUGA DE CONSONANTS.

. o. i. l. a. e. . a. e. e. . o. . e. . i. l.

F. S. C.

ENDEVINAYA.

Tench es còll

Ben polidet;

Sense cames

Estich dret.

S. DUYATALAC.

(Ses solucions dissapte qui pé si som bious.)

14 ABRIL DE 1883

Estampa d' En Pere J. Gelabert.